

מעדותו של יעקב לאוב על יום עבודה טיפוסי במחנה מיילץ

לאוב יעקב, יליד ינוביצה (Janowice), פולין, 1925.

עם פרוץ המלחמה נלקח העד, עם עוד 20 צעירים לעבודה במחנה לייטמריץ ליד קרקוב, מרבית משפחתו הושמדה במחנה ההשמדה בלז'ץ (Belzec). אמו של העד הצליחה להסתתר במשך שנתיים בכפר אצל איכר פולני. העד עבר בין מחנות עבודה שונים כמו פלוסנברג ולייטמריץ, עד שלפני תום המלחמה הועבר לטרזינשטט ושחרר על ידי הצבא האדום במאי 1945.

יום עבודה במחנה ריכוז: המשטרה העירה אותנו עם צעקות בשעה חמש בבוקר, ולפני שש האחראי על בלוק צריך היה לגרש אותנו החוצה למסדר, כי התורנים היו צריכים לרחוץ את הרצפה. בבוקר - תורים לבית שימוש ציבורי, צפיפות, דחיפות, וכל דבר גם ריב ומכות. הסתדרנו במגרש המסדרים, כי לא קל היה למנות ולהגיע לכמות אנשים במחנה. הגשם, הקור, ירד שלג עם רוחות, אנשים עם שלשולים, עשו במכנסיים כי אסור היה לצאת מהשורה. חלק מהאנשים, היו בעבודה שמירות לילה, וחלק במרפאת חולים, חלק מתו בלילה, היה צוות במטבח. כל זה - הספירה לקחה הרבה זמן. אחרי יצאנו לעבודה בסדר צבאי, ובשעה שבע בבוקר בעבודה. מי שעבד בעבודות בחוץ, בקור, בחורף, בגשם רטוב, בעבודות פיזיות, עבודות בנייה, תעלות וכל מיני עבודות פרימיטיביות וידניות, נגמר מהר. ובהאנגרים לעבודה שעל יד השולחן, עבודה עשר שעות, עבודות מקצועיות, עם תכניות ואחריות, מאמץ. גם יחד עם פולנים אנטישמיים, והם היו חוזרים הביתה כל יום אחרי העבודה. לא יאומן איך לפעמים מחזיקים מעמד במצבים כאלה. הבנאדם היה יותר חזק מברזל, וגם נשבר אחרי תקופה ולא אחרי שנים שזה נמשך. בשנה הרביעית של השואה כבר חוסלו כל הריכוזים, הגטאות של יהודים. חשבנו שאנו היחידים במחנה שעוד קיימים ונשארו בחיים, תמיד רעבים, עייפים, חוסר שינה, שבורים ומוכים. לא לכל אחד היתה אפשרות לעשות איזו קומבינה, וחי על פרוסת לחם עם ליטר מרק מים. השיחות בינינו התרכזו תמיד, בעיקר על אוכל. שני דברים יסודיים: מרק ולחם. וחלוקת מרק בערב כולם עשו חשבונות להגיע בתור לחבית שיהיה יותר מרק מלמטה, פירוש: יותר סמיך. כל תכסיס, כל רעיון היה בזמנים כאלה כשר. קרב על חיים. דאגות ומחשבות היה מקצרים את החיים. נהפכנו לחיות, כל הזמן מחשבות על אוכל. כשראינו מכיר שנראה רזה ולא טוב, כאילו בצחוק אמרנו לו שהוא בדרך לברדחוף, פירוש: למקום, לבורות של בית קברות. וכך עברו לי שנתיים וחצי במחנה ריכוז מיילץ, מפעל לאווירונים, היינקל פלוקסרוורקה. השנה החמישית של השואה. שנות צעירותי ללא חיוך, ללא ידיעה על גורל כל משפחתי.

מקור: ארכיון יד ושם 9579/0.3